

קהילתנו

מהנעשה והנשמע בבית מדרשנו

יוצא לאור ע"י קהילת חסידי אשלג טלז סטון

גיליון מס' 74 פרשת במדבר שבת מברכין ה'תש"פ

כניסת השבת	19:09	יצאת השבת ר"ת	20:52	טיש 'בואי כלה'	19:10	הפטרה:	"מחר חודש"
------------	-------	---------------	-------	----------------	-------	--------	------------

לאור קריאתו של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א כולנו מתאחדים להתפלל להצלחת צאצאינו

"אל הנער הזה התפללתי"

תפילת השל"ה הק' המסוגלת לער"ח סיון

מכון 'ברכת שלום'
להוצאת ספרי רבותינו לבית אשלג

ברכת מזל טוב

ברוך שיר ושבח הננו משגרים את ברכותינו המאליפות לידידנו מראשי מכוננו, הטורח ימים ולילות להאדרת והוצאת ספרי רבותינו

הרב ישעיהו גוטליב הי"ו
בן כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

לרגל השמחה השרויה במעונו בהולדת בנו במזל טוב

יה"ר שיזכה להכניסו בבריתו של אברהם אבינו בעיתו ובזמנו ולגדלו לתורה ולחופה ולמעשים טובים אמן.

המאחלים והמברכים מעומקא דליבא,
חברי המכון העוסקים במלאכת הקודש

חג השבועות הבעל"ט

אש"ל

כל המעוניין להתארח נא ליצור קשר בדחיפות עם ר' ברוך שלום מורגנשטרן

מעוה החג למשפחות נצרכות מאנ"ש
ניתן להעביר לידי כ"ק אדמו"ר שליט"א

גיליון 'קהילתנו' מוגדל לכבוד החג
המעוניינים יכולים לשלוח מהגיגי ליבם

בשופכם ליבם לפני אביהם שבשמיים שיזכו לבנים צדיקים וכשרים, וסגולה זו אכן סגולה בדוקה היא.

לצדיק הרה"ק רבי יחיאל מיכל מזלוטשוב ז"ע היו חמישה בנים צדיקים שכוננו חמישה חומשי תורה, אחד מהם היה הרה"ק ר' זאב וואלף מזבארז' ז"ע, אשר בילדותו היה שובב, כשאביו הזמין תפילין בעדו ביקש מהסופר שיביא לו הבתים הריקים טרם הנחת הפרשיות בתוכם, וכן עשה אביו, בכה עד שהתמלאו

הבתים מדמעות והתפלל שיתחנך בנו על טהרת הקודש עם מידות טובות, ואח"כ ייבש אותם וציווה לסופר שעכשוו יכניס הפרשיות לתוכם, ומאז נהפך רבי וואלף זצ"ל לצדיק וקדוש.

מסופר על הגאון הצדיק בעל ה'חתם סופר' ז"ע שלעת זקנותו כשלא יכול היה למסור את השיעור בישיבתו אמר לתלמידיו שבנו הגאון ר' אברהם שמואל סופר זצ"ל בעל 'כתב סופר' ימסור את השיעור במקומו. תמיהו התלמידים ביודעם שר' אברהם צעיר הוא לימים ואיך ימסור שיעור בפני תלמידי חכמים מופלגים. ואמנם ר' אברהם מסר שיעור בעמקות וחרירות כאחד הגדולים.

תלמידיו של החת"ס השתוממו מאוד והתפעלו מעילוי צעיר זה ומיהרו לבית אביו לבשר לו על שזכה לבן גאון גדול כזה, כשננסו לביתו שלום הרב אודות השיעור של בנו, ענו תלמידיו: אש"ל ואשרי חלקו של רבנו שזכה לבן זה שלא נופל מאביו. כשמע הרב את דבריהם זלגו עיניו דמעות ואמר להם: וכי חושבים אתם שבחינם זכיתי לבן גדול כזה? דעו לכם תלמידיי שזה עלה

עומדים אנו ביום ערב ראש חודש סיון, יום המסוגל להתפלל להצלחת הילדים שיזכו לגדול לתורה וליראת שמיים.

ידועים דברי רבינו השל"ה: "חל עלינו חובת התפילה ובקשה להשם יתברך בכל צרכינו, כי הכל מאיתו יתברך. על כן בכל מה שיצטרך האדם, בכל עת ובכל שעה, ירגיל על לשונו תפילה קצרה להשליך על ה' יהבו. ובעת הפעולה יאמר בכל צרכיו: לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, רבון העולמים הצליח דרכי,

כי מאתך הכל וכו'. וביותר צריך זירוז להתפלל שיהיה לו זרע כשר עד עולם. ואגב, כל צרכיהם וזיווגם, מה' יצא הדבר. ולבי אומר, שעת רצון לתפילה זו בערב ראש חודש סיון, הוא החודש שבו ניתנה התורה, ואז נקראים בנים לה' אלוקינו. וראוי לישב בתענית ביום ההוא,

הוא ואשתו, ויתעורר בתשובה, ויתקנו כל עניי הבית, איסור והיתר, וטומאה וטהרה, וכל העניינים, ויתנו צדקה לעניים הגונים. ואם אפשר לבעל להתענות אז הפסקה, מה טוב ומה נעים, ועל כל פנים יהיה תענית גמור בכל דיני תענית צבור."

נביא לפניכם כמה סיפורים ועובדות מצדיקים על מעלת התפילה להצלחת הילדים.

בכל יום ויום ירחצו פניהם בדמעות

פעם באו איש ואישה לרבינו הבעש"ט הק' ז"ע והביעו לפניו בקשתם שרוצים סגולה לזכות לבנים צדיקים ענה להם שיש לו סגולה בדוקה שכל יום ויום בבוקר ובערב ירחצו פניהם במים חמים ובזה יובטחו בבנים צדיקים. כששאלוהו בתמיהה מה טיבה של סגולה זו לזכות לברכה כה חשובה? אמר להם שאין כוונתו לסתם מים אלא לאותן דמעות הטהורות הזולגות מעיניהם

הידעת שהחושך הוא כלי לקבלת תורה?

האור הגדול, שנאמר "כי עמך מקור חיים באורך נראה אור", זו בעצם התייצבות עם ישראל בתחתית ההר, בשפל המדרגה, באפילה גדולה, על מנת לזכות לאור האמונה הגדול – מתן תורה. וזהו שנאמר "וירד ה' על הר סיני", הבורא יתברך קרוי על שם פעולתו, כי פועל ירידה באדם, שיראה איך שנמצא בתחתית הסולם האנושי, ועי"כ יתעורר בו צימאון נורא למימי התורה.

כיצד נכין את עצמנו לקבלת אור האמונה? זה פשוט.

חז"ל מורים לנו - "מה הוא רחום אף אתה רחום" (שבת קל"ג ב'). וכשיהודי מתחיל לבחון את עצמו במצוות שבין אדם לחברו, בין אדם לרבותיו, בינו לבין בוראו, אזי נמחק חיך הכסיל מעל פניו, שהלא

רחוק הוא מאד מאד, כי גופו ותאוותיו מחשיכים את נועם רוחניותו, ובמצב חשוך זה מתעורר בו צימאון להתקרב לבוראו, כמו אותו חולה הנוטה למות המתאוה לחיות.

והנה לנו לפנינו חושך נורא, שאיננו אלא סולם מופלא לקבלת האור הגדול של בוראנו, אור שניתן לקבלו, כמו מתן

תורה, בכל פעם שאנו במצב של ירידה.

אז אל יאוש יהודי, הנפילה ואפילו שבע פעמים, היא יסודה של ההיחמה וההצלחה הרוחנית הטילאית כהצלחה

האמת היא, שככל שננסה להשתמש בדמיונו לחוש את מעמד הר סיני, לעולם לא נצליח להבין, לגעת, או לחוות את עוצמתו, כפי שהיה הגילוי האלוקי לפני 3,400 שנים. מעמד הר סיני כידוע, הוא היסוד לכל מהותנו כאומה עילאית הדבקה באלוקיה, וללא הכנה לקבלת התורה, לעולם לא נוכל להגיע לדבקות אמיתית, אלא נסתובב בעולם ונקיים מצוות חיצוניות ללא השגת פנימיות הדברים. עלינו לדעת כי יש מתן תורה יומימי. הבה ננסה להבינו.

"והר סיני עשן כולו מפני אשר ירד עליו ה' באש" (יתרו י"ט יח') "וירד ה' על הר סיני" (שם. כ').

הקב"ה הוא מקומו של עולם, ולית אתר פנוי מיניה. אם כן מדוע התורה מספרת שהוא ירד להר סיני? הרי כבודו מלא עולם, והוא נמצא בכל מקום ובכל עת? לא ברור. ובאותה נשימה נשאל מה הפירוש של "ויתייצבו ישראל בתחתית ההר"? על איזו תחתית באמת מדובר?

יאיר את עינינו מדרש מופלא (ויקרא רבה פרק ו'): אומות העולם שלא קיבלו את התורה שניתנה מתוך החושך עליהם הוא אומר: "הנה החושך יכסה ארץ". אבל ישראל שקיבלו את התורה שניתנה מתוך החושך, דכתיב:

"כשמעכם את הקול מתוך החושך", עליהם הוא אומר: "ועליך יזרח ה' וכבודו עליך יראה". פירוש: אומות העולם לא קיבלו את התורה שניתנה מתוך החושך, לכן הן נמצאות בחושך, ועליהן נאמר "כי הנה החושך יכסה ארץ". אבל ישראל להיפך – הם קיבלו את התורה שניתנה מתוך החושך, ולכן הם נמצאים באור, ועליהם נאמר "ועליך יזרח ה', וכבודו עליך יראה".

וצריכים להבין: מדוע התורה ניתנה מתוך החושך, מה עניינו של החושך כאן? אלא החושך הזה מבטא את החושך שבנפש האדם. החושך הזה מבטא את הכרת הרע שהאדם מכיר בתוך עצמו.

עלינו לשאול שאלה אחת גדולה מאוד ומרכזית – מהו למעשה הצורך וההכנה אשר על האדם להכין בתוך עצמו כאשר מתקרב היום הקדוש הזה, יום השבועות, יום מתן תורתנו?

אומר המדרש: **האדם צריך להכין חושך**. מהי הסיבה ומה הכוונה? יל"ו: מהות התורה הפנימית היא אור אלוקי, אור שמיועד להאיר לנבכי נפש האדם, לטהר אותו ולנקות אותו מכל סיג וזוהמה אשר קשורים לתאוותיו, אשר קשורים לרצון לקבל הנאה ותענוג שבו, המאור שבתורה מחזירו לחוטב.

אם כן, מתי האדם בעצם נעשה נצרך לאור הזה של התורה? כאשר האדם רואה שהוא מקולקל, כאשר האדם רואה שהוא שפל בתכלית השפלות, כאשר האדם רואה שהוא רשע מרשע שאכפת לו רק מעצמו, ומסווה זאת בתחכום גדול של מעשי נתינה, אז הוא נצרך לאור התורה.

הביטו על פלוני השוכב כאוב ודאוב על מיטת חוליו. "הוא חולה במחלה ממארת" מדווח הרופא לקונית. במצב טרום-סופני שזכה מתעורר בחולה האומלל שלנו רצון עז ל-ח-י-ו-ת!!! לחיות, לנשום, לחזור ולתפקד כאחד האדם. מחלה היא סוג של חושך פסי המייצר תאוה לחיים.

הנמשל הוא היהודי, שמרגיש את מחלתו הרוחנית. הוא שפוף, הוא עצוב ובטוח שהוא חסר סיכוי להתעלות, ואין חושך רוחני גדול מזה. אך לא!!! החושך הזה הינו הכלי, הינו הסולם לקפיצה מעלה אל

המשך – למען תספר

גילוי מעולם האמת לפני שלשה שבועות

בשולי מאמרו של הרב חיים נתן היילפרין ממנצ'סטר, מח"ס 'לקוטי שערי תשובה', שהתפרסם בביטאון 'אספקלריא' (אחו"ק תש"פ), הוא מוסיף ומגולל את הדברים הבאים:

"הנני מרגיש מחויב להעיד בכתב מה ששמעתי היום מבעל המעשה עצמו (מוקלט). שהוא יהודי חרדי יקר מלונדון (אנגליה) אחרי שנים שגר בגיברלטר. שלפני פסח השנה נחלה רח"ל בהמחלה הנוראה החדשה שסובלים ממנה ברחבי תבל. עד שהגיע רח"ל לשערי מות ועד בכלל, ונשמתו עלה בשמי שמים, ועמד בדיון לפני שלשה דיינים, ושוב זכה לשוב להאי עלמא.

"מבהיל על הרעיון לשמוע מפי בעל המעשה, שמספר מה שקרה לפני שלשה שבועות. הוא הכיר שנים מאלו הדיינים, ומספר שמם, שאמרו שמכיוון שנהנו ממנו אין בידם להיות דיינים עבורו, והלכו בצד להעיד על גודל חסדיו, והדיין השלישי היה ראשו מכוסה ולא הכיר אותו.

ועיקר הנקודה, שסיפר, הוא גודל החשיבות שיש בשמים למי שיש לו אהבת חנם מי שאוהב אחרים בלב ונפש ולא רק משפה ולחוך, רק אהבה אמיתית. וציין דוגמא אחת: כאשר רואים מישהו בביהמ"ד, אורח, ונותנים לו שלום עליכם, ושוב ממשיכים הלאה, הרי נכלל בזה קצת פגיעה בחברו. כי הרי בזה גופא שנותן לו שלום, הרי אומר לו שיועד שהוא חדש כאן בעיר, ובכל זאת ממשיך הלאה בלי לשאול אותו אם יש לו איפה לאכול ואיפה לישן וכו', אולי צריך עזרה. מי שיש לו אהבת ישראל אמיתית, מי שיש לו לב לזולת מתנהג אחרת לגמרי – וזה מה שחשוב בשמיים.

"ואמר שכאשר יתחזק בכוחותיו עוד יותר, יגיד עוד כמה דברים שנתגלו לו בעולם האמת."

שיחה מיוחדת

עם הגאון החסיד ר' שלמה זלושינסקי שליט"א

חתנו של רבי יצחק אגסי זצ"ל

נכד כ"ק רבנו ה'ברכת שלום' זיע"א

ר' שלמה עם רבנו ה'ברכת שלום' זיע"א

הנקודה המיוחדת שראינו אצל הרבי זצ"ל, הייתה ההשוואה שהייתה לו עם אנשים. מצד גובה קומתו הוא היה שרף משרפי מעלה, אך מצד שני הוא התנהג שווה בשווה, לא היה אצלו שום מושג של התנשאות, הוא ידע לדבר לכל אחד כלבבו, גם עם ילדים קטנים, הוא היה מתעניין בשלומם של כל אחד לפרטי פרטים. וכן שהיו מארגנים נסיעה וכדומה הוא היה נכנס לעובי הקורה, עד הפרטים הקטנים ביותר, כדוגמת איך ומתי ייסעו, הוא מסדר את הנסיעה מי ייסע עם מי וכו'.

אפשר לדרוש עליו את הפסוק: "והנה סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה", מצד אחד הוא התעסק בענייני ארצות מצד שני "ראשו מגיע השמימה", הוא היה אומר שאנשים גדולים אף שהם מתעסקים בענייני עולם הזה, אבל הראש שלהם מונח במקום אחר. אני זוכר שפעם אחת בערב שבת קודש בזמן שהרבי ישב ולמד בחדרו, הייתה שאלה דחופה שהיו צריכים לשאול אותו, וביקשו מהגבאי המיוחד שבחבורה ר' נחום קלאר זצ"ל, שיעלה לשאול את הרבי, הוא סירב ולאחר שלחצו עליו הוא עלה לחדרו של הרבי, כשהוא נכנס הוא קיבל פחד אלוקי, עד שלא יכול היה לשאול את שאלתו, הוא ראה את הרבי בעת התבודדותו, והיה לו מראה פנים אחר ממה שהוא הכיר אותו. ככה הרבי התנהג – בשני פנים, הוא אף התבטא על עצמו: 'בשבילי זה עדיף להתנהג כמו שאני נוהג באופן חברותי, אבל בשבילכם התלמידים זה חבל'.

למעשה, מי שהיה מתבונן היה יכול לראות איך שראשו מגיע השמימה, למשל כשהוא חילק 'לחיים' הוא היה יכול לשאול את אחד החברים האם הוא מסוגל לשתות, כפשוטו מובנת הייתה שאלתו, אבל התלמידים הקרובים הבינו שכונתו הייתה האם הוא מסוגל להשיג את האור הגדול שהרי שתייה מרמזת על חכמה ושלא תהיה חכמתו מרובה ממעשיו.

כל צורת ההתנהגות שלו הייתה בהתבטלות ובענווה. בשנים הראשונות הוא היה נוסע במוניות שירות פעם בשבוע לירושלים למסור שיעורים אצל ר' ישראל חיים קלאר, וכן היה נוסע באוטובוס לטבריה כאחד האדם.

הוא היה מאוד מקפיד מאד על החיצוניות בתפילה, שהתפילה תהיה בהתלהבות עם ניגונים, הוא עצמו היה חזן, גם כשהיה בגיל מבוגר הוא לא היסס ללמוד פיתוח קול, הוא לא עשה חשבונות מה יגידו ומה יאמרו.

את הנושא של ההתבטלות ראינו לאורך כל הדרך, למשל: מדי שבוע הוא היה כותב את המאמרים, ובמשך כל השבוע היו לומדים ומתעסקים עם הנושא של המאמר, זה התחיל מה'תורה' שהיה אומר ב'טיש' בליל שבת ואח"כ בשיעורים לפנות בוקר, עד יום חמישי שאז קיבלו את המאמר מודפס ולמדו אותו בישיבת חברים. את המאמרים הוא בעצמו היה יושב ומתקתק במכונת כתיבה. מאמרים אלו הוא לא הרשה לפרסם מחוץ לחבראי קדישא, אפילו לבחורים הוא לא נתן שילמדו את זה, כל העבודה

את השיחה המיוחדת שלפניכם ערכנו עם אחד מטובי החבורה בבית מדרשו של רבנו ה'ברכת שלום' זיע"א, שהיה בחבורה אחת עם כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א, והגה"ח ר' ישראל מילר שליט"א. הוא זכה לחביבות מיוחדת מזקנו אשר השפיע עליו מהודו.

אל ביתו של חותני הגאון החסיד רבי יצחק אגסי זצ"ל חתנו הגדול של רבנו בעל ה'ברכת שלום' זיע"א נכנסתי כשלוש שנים אחרי שהסתלק לבית עולמו בדמי ימיו, את חותני לא זכיתי להכיר אבל זכיתי לספוג מהאווירה של הקדושה שחפפה בביתו.

על חותני רבו הסיפורים, אזכיר בקצרה דברים מוכרים: באחרית ימיו הוא קיבל התקף לב, והרופאים הזהירוהו לבל ימשיך בסדר יומו, שהתחיל עוד מטרם השעה שתיים בבוקר. הוא נסע אז להינפש במלון 'הלר' בטבריה. רבי יצחק הלר בעל המלון, שהיה מתלמידי אדמו"ר זצוק"ל וידידו של רבי יצחק, ביקשו בכל לשון של בקשה לבל יקום לפנות בוקר לסדריו הרגילים. הוא אף ניסה בתחבולות למושכו שיהיה ער עד אחת עשרה בלילה, בלימוד ובשיחה, וכל זאת כדי שיהיה עייף ולא יקום לפנות בוקר. אולם בשעה אחת בלילה כבר ראתה רעייתו של ר' יצחק הלר את רבי יצחק יושב ולומד כרגיל.

בבוקר שאל ר"י הלר את רבי יצחק: "הלוא הבטחת לי שלא תקום ללמוד כרגיל?!". ענהו רבי יצחק באנחה כבדה: "אם איני יכול לקום ללמוד לפנות בוקר, ואיני יכול לעבוד את השי"ת, אין לי בשבילי מה לחיות..."

זוגתו סיפרה שהוא אמר לה שההתגברות הכי קטנה בעבודת ה' דורשת הרבה יותר כוח מכל המאמצים שאדם עושה ומשקיע בענייני עולם הזה, ועליו ראו את ההתגברות בעבודת ה'.

ומסופר שאי מי ממכריו פגשו לפנות בוקר – ושאלו: "האם אינך מפסיק עם הקימה לפנות בוקר על אף התקפת הלב?". ענהו רבי יצחק זצ"ל: "מצאתי גמרא מפורשת שאסור לי להפסיק; אמר רבי יונתן, לעולם אל ימנע אדם את עצמו מבית המדרש ומדברי תורה ואפילו בשעת מיתה, שנאמר (במדבר יט) זאת התורה אדם כי ימות באוהל. אפילו בשעת מיתה תהא עוסק בתורה" (שבת פג:).

כשאני התחנתני עדיין לא הייתי קשור כלל לכל הנושא של הלימוד ועבודת ה' עפ"י רבותינו, אך זכיתי ליחס מיוחד מזקני הרבי זצ"ל שהכניס אותי תחת כנפיו. באותו יום שבו התארסתי, נפגשתי עם הרבי זצ"ל, והוא התחיל לשוחח איתי ולשאול בשלומי, וביני לביני הוא שאל אותי מה הפירוש של מאמר חז"ל: 'בראתי יצר הרע בראתי לו תורה תבלין', וכי היצר הרע הוא העיקר והתורה היא רק תבלין? בשעתו לא הבנתי את שאלתו וניסיתי ליישב כמה תשובות למדניות, את הכול הוא דחה ואז הוא הסביר את הדברים עפ"י פנימיות התורה. זה היה פתיחה והשורש למה שזכיתי אח"כ. וכן בהמשך כשנולדה לי בת, הוא הסביר לי את מאמר חז"ל: 'בת תחילה – סימן יפה לבנים', שהכוונה שאם יש לאדם חיסרון אז הוא יכול לזכות לבנים, אמנם בשעתו לא הבנתי את הדברים לעומקם ורק אח"כ האיר ה' את

"עינים להם ולא יראו"

הפסוק אומר: "עינים להם ולא יראו". כל זמן שהעיניים של האדם משמשות לתועלת עצמו, הוא לא יכול לראות את המציאות האמתית.

רק אדם שמגיע לדבקות בבורא עולם, וחי בשביל עם ישראל ולא בשביל עצמו, הוא מסוגל לראות את המציאות האמתית, שהבורא מצוי בכל והוא משגיח שהכול יהיה לטובתנו.

"עינים להם ולא יראו" כלומר, כל זמן שאדם משתמש עם האיברים שלו לתועלת עצמו, אז הוא רואה עולם קשה, שחור, עם הרבה צרות והרבה ייסורים והוא צריך להאמין שהכול לטובה.

אבל כשהאיברים של האדם משמשים בשביל אחרים, פותחים לו עיניים חדשות, מוח חדש, אוזניים חדשות. ואז הוא רואה את האמת, שהעולם כולו טוב, וזה למעלה מהשכל של אלו שנמצאים בחושך.

לכן, העצה היא להקשיב למה שמתארים אותם אנשים שהגיעו לדבקות בה', להאמין שאנחנו לא רואים את האמת אלא שקר, אבל הם ראו את אמתיותו של העולם.

צריך להגביה ימין על שמאל

הזוהר הקדוש אומר שבזמן שהכהן מברך את העם צריך להגביה את יד ימין על יד שמאל.

משמעות הדבר, שהברכה שורה רק בזמן שהימין יותר גבוה.

מהו ימין ומהו שמאל ברוחניות?

ימין הוא קו השמחה והאמונה, ההסתכלות של האדם על גדלות הבורא, על מעשיו השלמים, על גדלות האדם, על הנפש האלוקית שבו, על גדלות התורה והמצוות. ההסתכלות הזו מביאה שמחה.

שמאל הוא קו הפוך – הביקורת העצמית, ההתבוננות על מחלות האדם, על הפגמים והקלקולים. קו הפוך לגמרי.

אנחנו צריכים את שני הקווים כי אנחנו בנויים מנשמה וגוף שהם שני הפכים, אבל תמיד הימין צריך להיות יותר גבוה מהשמאל. כי אי אפשר לקבל חיים מהשלילי. חיים לוקחים רק מחיובי. תמיד צריך להגביה את הימין על השמאל, השמחה, האופטימיות, התודה לבורא – הם אלו שצריכים להיות שולטים בחיינו. צריך להקפיד על זה ממש כמו שמקפידים על הוראות משרד הבריאות. כי אלו הן הוראות של משרד הבריאות הרוחני.

"כשמך אלקים כן תהילתך"

הפסוק בתהילים אומר: "כשמך אלקים כן תהילתך" זאת אומרת, לפי ההשגה שאדם משיג את גודל האלוקים כך הוא מהלל אותו.

נמצא, שההתפעלות והתודה וההתרגשות הם פועל יוצא ממה שאנו מתאמצים לצייר בתודעה שלנו את גדולת הבורא ואת המציאות שלו ואת המעורבות שלו בחיי היומיום. כאן נקודת המאמץ, ככל שציורי האמונה גדלים ונהיים יותר חיים ועמוקים, כך גודל ההתרגשות וההתעלות שלנו.

ר' יצחק אגסי זצ"ל

וכל המחשבות והדיבורים שלו, הסתובבו בקשר למאמר. הוא בעצמו היה הולך להעיר את התלמידים, מידי בוקר הלך להעיר את ר' מנחם אדלשטיין זצ"ל שהיה מתגורר בצד השני של העיר.

הסדר שלו במסירת השיעורים היה ללמוד ולהפסיק מידי פעם, ואז היה יוצא החוצה ומסתובב הלוך וחזור תפוס במחשבותיו וברעיונותיו ולבסוף נכנס פנימה ומבאר את הדברים, וחוזר

חלילה. כשדיברו על עבודת ה' הוא היה בעצמו לוחץ על מכשיר ההקלטה ומפסיק את ההקלטה, הוא לא היה מסכים שיקליטו את הדברים שדיבר בעבודה ה', כל מה שיש לנו כיום בעבודת ה', זה ממה שהוא שכח לסגור את הטייפ, והסיבה שלא הסכים לפרסם הייתה כיוון שחשש שהדברים יגיעו למקומות לא נכונים ואנשים יפרשו אותם לא נכון, אבל היום בזמננו כנראה שאין מה לחשוש.

פעם ישבנו בסעודה של המשפחה, והקהל דיבר בשבח אחד מתלמידי בעל הסולם, על מסירות הנפש והמעשים שעשה עבור רבו. הרבי זצ"ל נענה ואמר: לא המעשים קובעים, שהרי גם גזלן או שודד ל"ע מוסר את נפשו במסירות נפש כדי לגנוב ולשדוד, אלא כל השאלה – בשביל מה אני מוסר את הנפש, האם אני עושה זאת לשם שמיים או לתועלת עצמי, אמנם מעשים זה חשוב, אבל בעבודה אמתית השאלה – לשם מי אני מוכן למסור את הנפש שלי, ובשביל מה אני עושה את זה.

את הרבי שליט"א אני מכיר משכבר הימים, היינו יושבים בישיבת חברים ביחד עם ידיד נפשי הגאון ר' ישראל מילר שליט"א, זכיתי להיות מספר פעמים בקהילה בטלז סטון ומאוד התרשמתי מהחבראי קדישא ההולכים בדרך רבותינו הק'. ספרי רבותינו שזוכה הרבי שליט"א להפיץ הם יסודות הדברים שלמדנו אצל הרבי זצ"ל, בלעדיהם אי אפשר למצוא ידעים ורגליים בכתבי בעל הסולם, אין לשער ולתאר את החשיבות הגדולה של הוצאת הספרים, בלימוד בספרים אלו האדם מקבל אור וחיות בעבודת ה', התורה מורגשת ממש כתורת חיים, ה' יעזור שתזכו להפיץ את תורת בעה"ס, ויתקיים בנו הפסוק: "ומלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים" אמן.

המשך מעמוד 1

לי בכובע של דמעות, שמיום שנולד ר' אברהם לא הייתה תפילה שלא בכיתי בה בדמעות שליש שאזכה שהבן יגדל בתורה! ותלמידי החת"ס מספרים שלאחר שסיים את תפילת העמידה היו רואים שלולית של מים במקום שעמד מריבוי הדמעות ששפך לפני ה'.

פעם אחת בערב יוה"כ נכנס איש אחד לגה"ק בעל 'ערוגת הבושם' מחוסט זצ"ל להתברך מפיו וכדרכו מסר לו מעות פדיון נפש ושאל אותו בעל ערוה"ב: במה אברכך? והשיב, שיברכו שיהיו לו בנים טובים. השיב לו הערוה"ב: מה אתה חושב, כי במה שאתה נותן לי עשרים קראנען ואני אברך אותך, בזה יהיו לך בנים טובים? לזכות לבנים טובים צריכין להתגלגל על האדמה ולכבוש פניו בקרקע ולהוריד כנחל דמעה בתפילה ובתחנונים לפני הקב"ה שיזכהו לזה!

שלושה סיפורים מרגשים שהתרחשו בשבועות האחרונים

למכונות. כן, כן, ארה"ב של 2020 בעידן המודרני קורסת ללא מכונות הנשמה!

שבורה ורצוצה, מחזירים אותה לביתה במצב קשה כשהיא מתקשה בנישימה ומרגישה שסופה קרב ובא. ואז היא נזכרת במכונת הנשמה של התינוקת, אותה היא מאמצת. כיוון שהתינוקת משתמשת במכונת הנשמה רק שעות בודדות ביום, היא מחליטה להשתמש במכונות לעצמה במשך שאר היום, והדבר גורם לה להקלה עצומה ועזרה אדירה

לאחר כמה שבועות, עם תחילת חודש אפריל, היא מקבלת בשורה טובה – היא החלימה מהנגיף בנס גלוי. היא מודה לה על הנס, אך הסיפור עדיין לא נגמר.

לפני כשבועיים, בתאריך ז' באייר האחרון, היא מקבלת טלפון מהרווחה כי ההורים של התינוקת מרגישים כי הם מסוגלים כעת לטפל בילדה, וכי הם מודים לה ורוצים את התינוקת בחזרה.

האישה הממומה מספרת להם: "חיי ניצלו בזכות הבת שלכם! חליתי בנגיף בצורה קשה ולא הייתה לי מכונת הנשמה. בעזרת מכונת הנשמה של בתכם הוקל מעליי הסבל והחולי, ולאחר כמה שבועות הבראתי בס"ד. אך אם תסכימו, אני רוצה שבתכם תישאר אצלי עוד שבועיים כהכרת הטוב על ההצלה שהצילה אותי."

ההורים התרגשו מהסיפור והסכימו להשאיר את התינוקת לעוד שבועיים. ובשבת זו, בהר בחוקותי התש"פ, זו השבת האחרונה שהתינוקת אצלה, ובשבוע הקרוב היא תשוב להוריה.

"שלח לחמך על פני המים – כי ברוב הימים תמצאנו", כל מה שאדם עושה לשני, יחזור לטובתו באחד הימים.

(גיליון 'טוב לחסות בה')

קידוש ה' שנעשה ע"י משפחה חרדית מטלז סטון

לפני כשבע שנים, משפחה חרדית מקרית יערים טלז סטון איבדה תיק מהודר ובו תכשיטים ששוים הגיע לכ-50,000 ש"ח.

לפי סימנים שמצאו הם הגיעו למסקנה שדירתם נפרצה, ואכן קבלו אישור מהמשטרה על גניבה, ועל כן תבעו את חברת הביטוח. החברה אכן חקרה את הנושא, והמסקנה הייתה שאכן התכשיטים נגנבו.

המשפחה קבלה מחברת הביטוח סך של 47,000 ש"ח.

לאחרונה עקב הקורונה, ערכו הילדים סדר ובמהלכו פתחו בידם ישן ששנים לא נגעו בו. לפתע מצאו שקית, ובה תיק התכשיטים המהודר! בהחלטה נחושה התקשר האב אל חברת הביטוח, וביקש לעדכן כי האבדה נמצאה, והוא מעוניין להשיב את הסכום שקבל. הוא הוציא מחסונותיו האישיים סך של 47,000 ש"ח והעביר מיידית לחברת הביטוח.

בחברת מנורה מבטחים ציינו, כי מאז קום החברה לא נתקלו בתופעה כזו, "כולם מחפשים איך להוציא כסף ואף אחד לא חושב שצריך להחזיר", אמרו.

מהחברה שלחו למשפחה זר פרחים עם מכתב תודה על הישירות שלהם, הדבר הביא לקידוש שם שמים, דבר שיכול לצאת רק ממשפחה של אנשים יראי שמים, שידועים שהכול בהשגחה פרטית מה' יתברך, ומה שמגיע לך – תקבל!

המשך בעמוד 2

מהמעלות של 'קורונה'

לפנינו סיפור מרתק שסיפר מגיד המישרים, הרב מנחם שטיין שליט"א, שהתרחש בימים אלו, ימי הנגיף:

"היה זה לפני 4 חודשים בלבד, בחודש טבת התש"פ, התקופה בה העולם עדיין לא שמע והרגיש בנגיף הנורא. בעיר מונסי שבארה"ב מתגוררת לה אישה יהודייה וצדיקה בשנת ה-44 לחייה, העושה שליחות גדולה ביותר: היא ובעלה זכו ב-4 ילדים נהדרים, אלא שבנוסף לילדיה, היא נוהגת מזה שנים רבות להוות כ'משפחה אומנת' בביתה.

בשנה האחרונה, היא מגדלת עוד שני ילדי 'אומנה' אשר הוריהם לא מסוגלים לגדלם מסיבות בריאותיות או כלכליות. 'משפחות אומנה' לוקחות ילדים שכאלו ומגדלים אותם לפעמים כל החיים, ולעיתים רק לתקופה קצרה של כמה חודשים עד שנים, עקב החלטה של ההורים הביולוגיים כי הם מרגישים שהם שוב מסוגלים לגדל את ילדם, ואז הם מחזירים את הילד להוריו.

והנה, בשלהי חודש טבת האחרון, טרם התפרצות הנגיף בעולם, היא מקבלת טלפון ממשרד הרווחה שמבקש את עזרתה לצורך מקרה מיוחד במינו: "ישנה תינוקת שנולדה זה עתה, הסובלת מבעיות בריאותיות קשות במיוחד. היא מתקשה לאכול ולנשום בכוחות עצמה, ולכן הוריה לא מסוגלים לגדלה במצב זה, והם מחפשים משפחה שמסוגלת להכיל תינוקת כזו" – פנו אליה בבקשת עזרה.

"זוהי עבודה לא פשוטה ומורכבת. עליה לעבור בדיקות סדירות מידי יום, חיבור למכשירי הזנה שיעבירו לה חמצן ומזון לגופה במשך כמה שעות ביממה. כמובן, לשם כך תקבלי את כל המכשירים והציוד הרפואי הנדרש, בשילוב הכשרה מיוחדת של צוות רופאים שיסבירו לך כיצד עובדים המכשירים וילוו אותך בכל התקופה הקרובה."

היא שמעה זאת, אך הרגישה כי הדבר כרוך באחריות גדולה ומסירות עצומה שיקשו עליה מאד. זהו ממש פתיחה של בית חולים בתוך ביתה. על כן, בצער רב היא סירבה לקחת זאת על עצמה.

לאחר כמה ימים, היא מקבלת שוב טלפון מהרווחה שאומרים לה כי למרבה הצער הם לא מצאו משפחה שמוכנה לאמץ את הילדה, וכי כיוון שהם מכירים את ליבה החם והרחב, הם שוב פונים אליה לעזרה, מפני שאין להם פיתרון אחר. הפעם היא לא יכולה לסרב, והיא קיבלה את התינוקת לביתה.

בימים הראשונים היה זה נראה מערך רפואי גדול – עשרות מכשירים רפואיים הגיעו לביתה, הוקצה לתינוקת חדר נפרד, ואותה אישה עברה הדרכה מכמה רופאים ואחיות שהגיעו מידי יום לערוך בדיקות שגרתיות. כעת היא גידלה שלושה ילדי אומנה, מלבד הארבעה שיש לה.

והנה עוברים להם שלושה חודשים של טיפול במסירות נפש עצומה בתינוקת, והנגיף הנורא משתולל בכל העולם. הנגיף מכה קשות בכל מקום, והוא מגיע אף למונסי שבארה"ב. בערב פסח האחרון, האישה הזו חשה לא טוב, ולאחר בדיקה קצרה מודיעים לה כי היא נדבקה בנגיף במצב בינוני עד קשה. במונסי בינתיים ישנם אלפי חולים ומאות נפטרים מדי יום ל"ע.

האישה הזו מתקשה לנשום ומצבה מידרדר. היא מובהלת ע"י אמבולנס לבית החולים, אלא ששם מודיעים לה כי בית החולים נמצא לפני קריסה. ישנו אפס מקום, וכל מכונות הנשמה תפוסות, ורבים ממתנים בתור

הריני מקבל עלי מצות עשה של: ואהבת לרעך כמוך אהבת ישראל – ובמיוחד בדיבור – כהכנה לתפילה

אדם מישראל פותח את יומו בעמידה לפני ה', זו תפילה.

מן ההכנות הנדרשות ביותר לתפילה, מביא ר' חיים ויטאל זצוק"ל בשם האריז"ל (ראו בפרי עץ חיים שער עולם העשייה פ"א, שער הכוונות בתחילתו וסיפור האריז"ל):

"גם הזהיר מורי ז"ל לי ולכל החבירים שהיינו עמו בחברה ההיא, שקודם תפלת שחרית נקבל עלינו מ"ע של ואהבת לרעך כמוך".

ומכאן נקבע להלכה **חובת קבלת הלב של מצווה זו קודם התפילה** (מגן אברהם" בפתיחה לאו"ח סימן מ"ו, "עטרת זקנים" על שו"ע או"ח סי' א' ס"ק ב', החיד"א בראש קונטרס "צפורן שמיר" בספרו "עבודת הקדש", בשו"ע הרב, לר' שניאור זלמן מליאדי, או"ח, סי' מ"ו ס"ק י"א, "קיצור שולחן ערוך" י"ב, ב', ועוד).

נוצר נוסח הסידורים:

"הריני מקבל עלי מצות עשה של: ואהבת לרעך כמוך, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאוד".

ויש להבין, מדוע כל כך גדלה ההקפדה על כך? וכי לא די בהכנת לב המתפלל, שיעמוד בזעקה ובתודה כנות לפני ה'?

נאמרו בכך כמה רבדים, המעוררים אותנו **לצורך הקרטי באהבת חברים כדי שניחשב בכלל מתפללים!!**

כך נאמר במדרש (משנת רבי אליעזר פרשה ד' עמוד 85):

"ומנין שאין תפילת הציבור נשמעת אלא אם היה ביניהן שלום? שנאמר: 'וגליתי להם עתרת שלום ונקמת' (ירמיהו ל"ג, ו). 'עתרת' – זו תפילה, שנאמר: 'ונקמת יצחק לה' (בראשית כ"ה, כ"א). בזמן שהעתרת יש בה שלום, הרי היא אמת, ואם לאו, אינה אמת".

וכמובא ב"בית הלוי" על התורה (בראשית ל"ז, א'), שזהו השוני בין הגויים, שהצלחתם נשענת על כמות פועלי פעולה מסויימת, לבין כלל ישראל, בו תלויה הצלחת התפילה דווקא בהתאחדות כולם למטרה אחת בדרך אחת.

ובפרט יש לומר כן לפי דרכנו, כאשר אנו רוצים לזכות ולהיות בחינת "ישראל" גם בפנימיותנו, ואכמ"ל.

וכן הוא על דרך השלילה – כאשר אין מרגיש את כאב חברו וצורכו, אין האדם ראוי לתפילה!

"יש מתפלל ונענה, ויש מתפלל ואינו נענה, הטעם לפי שצער חברו ועלבונו של חברו אינו מעלה על ליבו, שלא מתפלל [על] זה... ומאחר שאינו מצטער בצער הצדיק (!), לא ייתכן שיהיה נענה... המרחם – ירוחם, ואם לא – מה בין זה לבהמה, שאינה חוששת בצער חברתה, ועליו נאמר: 'ומותר האדם מן הבהמה אין' (קהלת ג', י"ט)" (ספר חסידים לר' יהודה החסיד, תקנ"ג)

זאת אומרת, מי שהשווה צורתו אל הבורא, מקבל התפילה, וליבו הוא רחום ומכיל את חברו – הוא הראוי ל"הקשבת" הבורא לתפילתו, ולגילוי רחמי הבורא עליו.

פירט את הדברים רבי יהונתן אייבשיץ (יערות דבש ח"ב, דרוש ה):

"צריך שייתן אדם ללבו בעומדו לתפילה, למחול לכל אדם שהרע לו; מבלי לילך עם שום אדם בדין, כי אם לפני משורת הדין בחסד וצדק; ואין צריך לומר להסיר השנאה וקנאה ותאוה וכבוד שאינו של יושר. כי זהו פשוט, כי איך יבוא לפני המלך בלבוש צואה - ואין צואה מוסרחת יותר ממדות פחותות ומגונות כאלה; אף לשנוא למי שהרע לו ועשקו וכדומה - הכל יסיר מלבבו!"

ומכיוון שונה מעט, כותב הרב פינקוס ב"נפש שמשון" על התפילה, טעם למה קיום מצוות ואהבת לרעך כמוך הוא תנאי לתפילה אמיתית: כי מי שאינו אוהב כל יהודי, בהכרח שחסרה בו האמונה בחסד השם. שהרי כשאדם פונה אל הקב"ה ומבקש ממנו את צרכיו, פנייתו נובעת מההכרה עד כמה הקב"ה אוהב כל אחד מישראל ורוצה בטובתו. אם אין אנו רואים כך את הדברים, אות הוא כי חסר לנו באמונה, בשייכות ובקשר של הבורא לעמו ישראל. ואם כן מכוח מה נעמוד ונבקש בקשות בתפילתנו?!

ועוד: הקירבה בתפילה לחברים קרובים, ששאיפתם הרוחנית והמעשית קרובה לשלו, כבר היא מקרבת את האדם לבוראו:

"...דאין ראוי לאדם שיתפלל אלא במקום שלבו חפץ. כי היכי דאמרין אין אדם לומד תורה אלא במקום שלבו חפץ וטעמו של דבר כי בהביט האדם אל מי שדעתו נוחה בו נפשו מתעוררת אל הכוונה השלימה ודעתו מתרחבת ולבו שמח ונחה עליו אז רוח ה' כענין שאמרו בנבואה...

כי בהביט האדם אל אוהביו או לקרוביו או לרבו או למי שדעתו נוחה תתעורר נפשו אל הכוונה השלימה ונתוסף עליו רוח ממרום וזה דבר שהשכל מורה עליו"... (שו"ת רדב"ז חלק ג סימן תע"ב (תתקי). וכתב ה"בית אהרון" מקרלין זצוק"ל (קמ"ו, ב'), "והיה מצווה אדומ"ר ז"ל לאנ"ש לרשום הדברים האלו... לחקקם על לוח ליבם"!).

הרבי האחרון מחב"ד זיע"א מקשה (ספר השיחות תש"נ חלק א' ע' 214-5), מדוע צריכה להיות אמירה בפה, ולא מספיקה קבלת המצווה על ידי מחשבה וכוונה בלב. ובפרט שהאמירה בדיבור יכולה לכלכל להתרכזות ולכוונה של האדם, כי עליו להתרכז לבטא באותיות בדיבור, ולהתחשב בתנאי המקום והזמן.

ומסביר, כי מצד הנשמות של בני ישראל, קיים איחוד תמידי בין כל נשמה לשאר הנשמות, רק ש"הגופים מחולקים" - כפי שהנשמה יורדת ומתלבשת בגוף גשמי ישנם חילוקים בין יהודי אחד לחבירו. במצות "ואהבת לרעך כמוך", מתגלה האחדות מן הכח אל הפועל.

וכשמבטא את אהבתו בדיבור, היוצא לאויר העולם, יש בעקימת שפתיו לדיבור משום מעשה (ראו בבא מציעא צ"ב, ב'), והתחלת המעשה העיקרי של היהודי – שהוא לאהוב את רעהו בפועל ממש, על ידי אברי הגוף. אותיות הדיבור שהנפש מדברת בה' מוצאות הפה.

על רעיון זה כתב עוד אדמו"ר מוהרי"צ (ספר המאמרים תרנ"ט עמ' ר"א), שהואיל והעבודה בפועל בכל היום בחינת ומדריגת "ואהבת", הנה ההקדמה לזה הוא מצות "ואהבת לרעך כמוך", **להיות דבקדושה הוא ביטול ואחדות.**

ולואי וניקח את הדברים כיסוד לכל עבודת יומנו, ותאיר לפנינו ובנו תפילתנו זו לאהוב את רעיו, וכלשון ה"בית אהרון" מקרלין (קל"א, א'): **"כִּפְּיָךְ וּבְלִבְךָ לַעֲשֹׂתוֹ" (דברים ל', י"ד), על ידי הדיבור היוצא מפיו עושים אותו שיהיה כך בלבבו!"**

תלמוד תורה זכרו תורת משה קדית יעדים ידיעת התורה באהבה

אל זה הנער התפללתי

לשון השל"ה הקדוש: ביותר צריך זירוז להתפלל שיהיה לו זדע כשר עד עולם, ולבי אומד שעת רצון לתפלה זו בערב ראש חודש סיון, הוא החודש שבו נתנה התורה, ואז נקראים בנים לד' אלקינו.

לאור קריאתו של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
כל חברי קהילתנו מתאחדים לומר את
התפילה הנפלאה שתיקן רבינו השל"ה הקדוש
להצלחת בנינו שיהיו יראים ושלמים, בתורה,
יראת שמים, ומתוקנים במידות טובות.

**ביום שישי ערב שבת קודש פרשת במדבר
כ"ח אייר ערב ראש חודש סיון תש"פ
בעת הדלקת נרות שבת
מהראוי לקבל את השבת כמה דקות קודם הזמן**

לכל חברי קהילתנו
התפילה מצורפת
לגיליון קהילתנו

בנדיבות התורה
הנהלת התלמוד תורה

